

امینی سمرقندی

امینی سمرقندی (amini-ye.sa.mar.qan.di)، سده دهم هجری، شاعر تاجیک. از زندگی وی آگاهی چندانی در دست نیست. به گفته مطربی صاحب طبع سلیم و ذهنی تیز بوده و در میان مردم اشعار شاعران دیگر را همراه با قصه هایی عجیب با لحنی گیرا می خوانده است. امینی قصیده ای در مدح سلیمان یکم عثمانی (۹۲۶ - ۹۷۴ق) سرود و سه هزار آقچه عثمانی پاداش گرفت و با این سرمایه به تجارت پرداخت. در پایان عمر به بلخ رفت و در آن دیار تخلص خود را به موجی بگردانید.

منابع: تذکره الشعراى مطربى، در صفحات فراوان؛ دایرة المعارف ادبیات و صنعت تاجیک، ۱/۱۴۶؛ الذریعه، ۹/۱۰۵؛ سخنوران صیقل روی زمین، ۹۰ - ۹۱؛ مجالس النفاث، ۴۰۶ - ۴۰۷؛ نسخه زیبای جهانگیر، ۲۰۶ - ۲۰۷.

قبادیانی

Аминии Самарқандӣ

Аминии Самарқандӣ, садаи даҳуми ҳичрӣ, шоири тоҷик. Аз зиндагии вай огоҳии чандоне дар даст нест. Ба гуфтаи Мутрибӣ соҳиби табъи салим ва зеҳни тез буда ва дар миёни мардум ашъори шоирони дигарро ҳамроҳ бо қиссаҳои ҷаиб бо лаҳни гиро меҳондааст. Аминӣ қасидае дар мадҳи Сулаймони якуми усмонӣ (926-974 қ.) суруд ва се ҳазор оқчаи усмонӣ подош гирифт ва бо ин сармоя ба тиҷорат пардохт. Дар поёни умр ба Балх рафт ва дар он диёр таҳаллуси худро ба Мавҷӣ бигардонид.

Манбаъҳо: “Тазкират-уш-шуаро”-и Мутрибӣ, дар саҳифаҳои фаровон; Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик, 1/146; Ал-Зареъа, 9/105; Суханварони сайқали рӯи замин, 90-91; Маҷолис-ун-нафоис, 406-407; нусхаи зебои Ҷаҳонгир, 206-207.

Қубодиёнӣ

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. – Теҳрон:
Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 135.